

JAK JSEM UTEKLA HROBNĀ•KOVI Z LOPATY

PondĀ•lĀ-, 23 bĀ™ezen 2020

Ne, nebojte, Ā¾ĀdnĀ½ virus na mĀ› aktuĀlnĀ› nezaĀtoĀil. Tahle historka je z doby, kdy mi bylo necelĀ½ch tĀ™iatĀ™icet a dĀ™kazem toho, Ā¾Āe neĀjtĀ›stĀ- nechodĀ- po horĀich, ale i obĀ•as po lidech a vĀ›tĀjinou jde vĀ-c udĀjlostĀ- ruku v ruce, aby Ā•lovĀ-Ā•ek nemĀ›l aĀ¾ tak jednoduchĀ©. Roku 2012, pamatujete si, jak tenkrĀt byla tak trochu krize, tak trochu podniky propouĀjtĀ›ly, tak trochu hodnĀ› lidĀ- panikaĀ™milo? Pracovala jsem tenkrĀt jinde neĀ¾ dnes, a uĀ¾ jsem se tu zmĀnila, Ā¾Ā tehdy pĀ™evychovali naĀjeho ĀjĀ©fa.

PropouĀjtĀ›nĀ- se tehdy tĀ½kalo i nĀjs. NaĀje vedenĀ- na to Ājlo tak, Ā¾Āe lidem, kteĀ™Ā- mĀ›li ve smlouvĀ› uvedeno pĀ™Ā™mo naĀje oddĀ›lenĀ- pro vĀ½kon prĀjce, nabĀ-dlo smlouvy novĀ©, s tĀ-m, Ā¾Āe se budou tĀ½kat celĀ© vĀ½roby. NechtĀlo se mi do toho, proto jsem si radĀji vzala odsturnĀ© a hledala si prĀjci jinde. DevĀt dnĀ- jsem si doma odpoĀinula a pak nastoupila jinde. Ta bĀ½valĀj fabrika byla mnohem lepĀjĀ-m doporuĀenĀ-m, neĀ¾ celĀ© mĀ© vzdĀ›lĀjnĀ-, kterĀ© ostatnĀ› nenĀ- technicky zamĀ›Ā™enĀ©. A koneckoncĀ- i skladnĀ-k si mĀ-Ā¾Āe pĀ™eĀ•Ā-st Vergilia v originĀle, proĀ• by to tedy neĀjlo i naopak. NovĀj prĀjce mĀ› zdaleka nebavila jako ta minulĀj, ne kvĀli pracovnĀ- nĀjplni, ta byla vĀ-cemĀonĀ› hodnĀ› podobnĀj, chybĀ›l mi nĀjĀj soudrĀ¾nĀ½ kolektiv, ta legrace, kterĀj tam bĀ½vala a taky i mĀ›j pĀ™evychovanĀ½ ĀjĀ©f. BĀ›hem mĀ›sĀ-c jsem se ale zabĀ›hla, zjistila i urĀ•itĀ© vĀ½hody, a to Ā¾Āe se necĀ-tĀ-m ĀpĀnĀ› fit, jsem pĀ™iĀ•Ā-tala psychice, protoĀ¾Āe po fyzickĀ© strĀjneci mi nic nebylo. Nic mĀ› nebolelo, nemĀ›la jsem teplotu, jen jsem byla navenĀ›jĀjĀ-, bez nĀjlady. Takhle jsem fungovala dalĀjĀ- mĀ›sĀ-c. Byl konec kvĀ›tna, pĀ™Ā™-roda v plnĀ©m jasu a krĀjse, plĀjnovali jsme, co chceme dĀ›lat v lĀ©tĀ›, klasika voda, nejlĀ©pe SĀjzava, ale co dĀjil a co s dĀ›tmi pĀ™es celĀ© prĀjzdniny. Bylo jim 7 a 14. A Honza uĀ¾ byl ze mĀ› docela nervĀ¾znĀ-. Neznal mĀ› takovou. I on mĀ›l novou prĀjci, pracovali jsme pĀ™edtĀ-m spolu ve stejnĀ©m podniku a i on volil radĀji cestu odchodu.

ZaĀ•alo mĀ› mĀ-rnĀ› pobolĀ-vat v kĀ™Ā-Ā¾Āi. Vlevo vĀ-c neĀ¾ v pravo. PĀj dnĀ- jsem se utĀ›Ājovala, Ā¾Āe je to z prĀjce, ale jednoho dne jsem se vzbudila a bolest to uĀ¾ byla dost nesnesitelnĀj. Honza na mĀ› sĀjhl a se slovy: ĀĚžHoĀ™Ā-Āj, to nenĀ- normĀjlnĀ-, jedeme, Ā©Ā mĀ› doslova unesl k doktoru. A pak uĀ¾ to lĀ-talo. HoreĀ•ku jsem mĀ›la 39,8 rĀjno, pĀ™es 40 veĀ•er.

NejdĀ™Ā-v obvodnĀ-, ta fofrem a sanitkou zaĀ™Ā-dila pĀ™evoz na internu, vyĀjetĀ™enĀ-, pak urologie, protoĀ¾Āe podezĀ™enĀ- na zĀjnĀ›t ledvin, ale to takĀ© bylo v poĀ™Ājdku. Jen neskuteĀ•nĀ› vysokĀ© CRP. Na urologii velmi mladĀj panĀ- doktorka, neskuteĀ•nĀ› pĀ™Ā™-jemnĀj. Asi bylo dobĀ™e, Ā¾Āe tam byla a byla rozumnĀj, protoĀ¾Āe mĀ› jen nenechala poloĀ¾it na pokoj na pozorovĀjnĀ-, ale poslala mĀ› rovnou na CT od krku aĀ¾ dolĀ-. A tam se objevilo, co na normĀjlnĀ-m sonu vidĀ›t nebylo.

DalĀjĀ- pĀ™evoz rychlou, to uĀ¾ vleĀ¾Āe na gynekologii do plzeĀ™skĀ© FN na LochotĀ-nĀ›. NĀ›co, zatĀ-m pĀ™esnĀ› nevĀ›dĀ›li co, na levĀ©m vajeĀ•nĀ-ku, nĀ›co tak velkĀ©ho, Ā¾Āe mi to tĀ•ilo na moĀ•ovod a proto ta bolest v kĀ™Ā-Ā¾Āi.

Pak mĀj dva dny jako v mlze, pamatuju si na hodnĀ© sestĀ™iĀ•ky, kterĀ© se mi stĀ™Ā-daly u poslete, kterou mi nĀ›kolikrĀt za den pĀ™evlĀ©kaly, protoĀ¾Āe jsem ji potom doslova promĀjĀ•ela. Pamatuju na pĀjny doktory, kteĀ™Ā- mĀ› vyĀjetĀ™ovali, a mnĀ›, plachĀ© holce, bylo vcelku jedno, kolik a jak a jakĀ½ch muĀ¾Ā- na mĀ› sahĀj. Pamatuju na kapaĀ•ku, neustĀjle mi do ruky pumpujĀ-cĀ- krystalickĀ½ penicilĀ-n, jak jsem se pozdĀ›ji dozvĀ›dĀ›la. Mimochodem, kdo nezaĀ¾il, ty Ā¾Ā-ly po tom pekelnĀ› bolĀ-.

TĀ™etĀ- den mi bylo o nĀ›co lĀ-p, alespoĀˆ uĀ¾ jsem vnĀ-mala, i kdyĀ¾ horeĀ•ku nad 39 jsem mĀ›la stĀjle a zĀjnĀ›tlivĀ© markery prĀ½ takĀ© neklesaly. UkĀjzalo se, Ā¾Āe operace bude nevyhnutelnĀj a Ājlo uĀ¾ jen o to v jakĀ©m rozsahu a kdy. PĀ™iĀjel si se mnou promluvit pan primĀjĀ™. SympaĀ•Ājk a okouzlujĀ-cĀ-. VĀ›bec jsem nechĀjpal, Ā¾Āe na

tamná-m oddálená- byli doktoři pouze muži. S doktorkou jsem se nesetkala ani s jednou. Vysvětlil mi, že ten vaječník musel pryč a že by rád, abychom zkusili vyndat opravdu nejdávav jen ten a vše ostatní- zatím zachovat, že jsem ještě mladá a organismus zabojuje. To už mi docházelo, že to asi nebude jen tak nějaká legrace a diagnóza akutní- aktinomykóza s abscesem 10x6 cm na vaječníku zněla dost nechutně. Fuj. Kde se to vzalo, netuším dodnes.

Operace za další dva dny, a potom mi bylo dobře. Dostala jsem krev a jak mi nevěděla ji darovat, tak z toho vaku potom já-má-mi včec nebylo dobře. A navíc pan primář: „Vy jste mi dala ženskou, potom jsem čekal, kdy vás budeme muset rozvést.“ On mi totiž slábil, že pokud to půjde, tak to zkusí laparoskopii. Asi měl trochu problém, ale dal to. Hnus byl i dráček z bříčka, který mi vadil každým pohybem. A pak už jsem byla na řadu ta humornější- já jsem mást máho máho- ho pobytu v nemocnici. Sestra, která o sobě řekla, že by mohla být pomocnicí doktora Mengeleho. Neskutečně prima ženská, která si později se mnou chodila povídat a drbat doktory, dokonce jsme se pohádaly i o to, který je nejvíce sexy, abychom se shodly na tom, že primář do divadla, jeho zástupce na rockový koncert a sekundář do postele.

Dráček mi vyndával styl:

J: „Bude to bolet?“

Ona: „Ne, lechtat.“

J: „Vážně?“

Ona: „No když zašete, pak vám dám na pusku políček, a ne neděsťte ostatní- pacojky.“

J: „To je vtip?“

Ona: „Jo, zasmějte se.“

A já se zasmála a ona já kub a drb, a byl venku. Tedy ten dráček. Když máho nošela, nosila mi mnohem víc- utiňující- ho prostě- sestry, já se pak sjela a spala alespoň 6 hodin v kuse, což je i za normálu u mě rekord. Natož v bolestech. Naštěstí- se ze mě nestihl stájit fešák.

Doktoři tam vážně byli přeměrně. Tak vysokou koncentraci hezkých chlapců jsem neviděla už nikdy potom. Pan primář si mě nechal, nikomu mě nepřeměděl a asi druhý den po operaci přišel s tím, že za mnou přijde psychologka. Nechápal jsem. Podotkla jsem, že si připadám celkem normálně. Jen se zasměl, že to je po tak velkém zájmu do organismu standard. Potom jsem nechápal, no tak nemám jeden vaječník, a co? Dáti mě, jizvičky přemějí, hlavně když přemějí. Psychologka přišla a odešla po pár minutách.

Na druhý den přemějí se pan primář ptal, jestli mi pomohla a má přemějí-t znovu a já ho ujistila, že paní- psychologka chodit nemusí, ale kdyby se občas po práci na práci slova zastavil on! Sestra od doktora Mengele se začala chechtat a pan primář? No, do konce máho pobytu se mě lokdy odpoledne nezastavil. Naštěstí vizitě jen konstatoval, že je mi nějak podezřele dobře...

Jo, bylo mi zle, ještě dva dny jsem měla horečky, rozpáchaně-ly, protože kapku mi museli předvést, jelikož ten penicilín se nedá dávat do jednoho másta- dva dny.

Ze sekundář se vyklubal rocker a metalista, a protože byl šerpen a okna jsem měla směr k amfiteátru a zrovna byl metal fest, navíc mi sestra od dr. Mengeleho klíčkou otevřela okno, tak jsem náhodou veškeré strážila přemějí poslouchání- hudby,

jeho povĎdĎnĎ- o muzice a studiĎch na vysokĎ a vĎbec docela pĎtmĎ-jemnĎ a hezky.

Za celou dobu 30 dnĎ mi na ten dvoulĎĎĎjĎ nikoho nedali. Ale mĎjlokdy jsem tam byla sama. Bylo mi zle, to fakt bylo, ale s odstupem doby jsem si uvĎdomila, Ďe jsem si tam neskuteĎnĎ odpoĎinula. PĎtmĎeĎetla jsem celou sĎigu rodu CourtneyĎ od Wilbura Smitha. MĎj drahĎ se mezitĎm nauĎil obsluhovat praĎku a myĎku nĎdobĎ-, dokonce i pouĎĎ-t ĎehliĎku, kdyĎ pochopil, Ďe ta koĎjile na poradu se sama nevyĎehlĎ-.

JĎ si tehdy uvĎdomila, Ďe je jen skuteĎnĎ mĎjlo vĎcĎ-, na kterĎch doopravdy zĎjleĎĎ-, protoĎe mi pan primĎjĎtmĎeĎl, Ďe to bylo doslova za pĎt minut dvanĎct a sepse organismu by nebyla nic moc. NevĎm, nejsem zdravotnĎk a nikdy jsem po tom radĎji moc nebĎdala. ZatĎm je mi 9 let zas uĎĎ dobĎtmĎe, jen jsem zaĎala vnĎmat Ďivot trochu jinak. Ne jako samozĎejmost. Nad spoustou prkotin mĎjvnu rukou. A mnohem vĎc si uĎĎ-vĎjm to pĎtmĎ-jemnĎ, to, co mĎ opravdu bavĎ-.

MoĎnĎj to pĎmiĎjlo v pravĎĎ
Ďas, kdy jsme spolu s Honzou byli pĎmes patnĎct let a uĎ to tak trochu nebylo ono. A moĎnĎj i to, co je teĎ, pĎmiĎjlo v pravĎĎ Ďas. Zase jsem mohla zvolnit, jsme spolu doma, zatĎm jsme se nepozabĎjeli, naopak. Jsem rĎjda, Ďe tu naĎji nucenou izolaci trĎvĎm i po 25 letech s tĎm nejlepĎm chlapem, kterĎho znĎjm.

PS: KdyĎ jsem se z tĎ nemocnice vrĎtila tehdy po mĎsĎ-ci domĎ, skuteĎnĎ jsem netuĎjila, co mĎ tam bude Ďekat a jak je to ĎĎnĎco nad nĎmiĎ spravedlivĎ. Ale to uĎ je zas jinĎ pĎtmĎ-bĎh. Tak moĎnĎj nĎkdy.

KYTTKA